

INGEZONDEN

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen

★

ONZE PATIËNTEN IN DE TEGENWOORDIGE OMSTANDIGHEDEN

Naar aanleiding van de vraag van dr. SCHRÖDER in dit *Tijdschrift* van 2 Mei 1942, ben ik het met hem eens, dat rheuma niet hetzelfde is als pernioes. Het acute gewrichtsrheuma gaat nogal eens gepaard met huidverschijnselen (soms zelfs zeer uitgebreide). Pernioes gaan niet gepaard met gewrichtsafwijkingen (zie voor het erythema pernio leerboeken over huidziekten).

Ik heb gevallen beschreven van gezwollen gewrichten, voornamelijk gewrichten van de vingers (in een enkel geval was ook een groot gewricht pijnlijk). Bij enkele patiënten (de meeste niet) deden zich huidverschijnselen voor.

Vóór den winter 1940—1941 heb ik dezen vorm van gewrichtsrheuma niet gezien, of zoo zelden, dat hij mij niet is opgevallen. Er zal mijns inziens dan ook wel verband bestaan tusschen deze afwijkingen en de climatologische en andere invloeden der laatste twee jaren.

Bakum N.-H., 2 Mei 1942

J. CHR. VAN DER SLUIS

VERWAARLOOSDE ZIEKEN

Naar aanleiding van DE KLEYN's artikel over „Verwaarloosde zieken op het gebied der oor-neus-keelziekten”, waar hij in zijn eerste categorie vertelt van verschillende wijzen waarop patiënten zichzelf kunnen verwaarloosen, de volgende anecdotische mededeeling:

Bij mijn bezoek aan een echtpaar, waarvan de man de 80 genaderd, de vrouw nog geen 50 jaar oud was, beklagde de laatste zich, dat haar echtgenoot zoo hinderlijk doof was en vroeg of daar niets aan te doen was. Bij de inspectie bleken beide gehoorgangen vrij wel opgevuld te zijn met cerumen en wat dies meer zij. Na indruppeling en eenige malen spoelen kwamen geleidelijk harde cerumenproppen, gemengd met verteerde watten en andere ongerechtigheden, te voorschijn met het gelukkige gevolg, dat na een dag of tien — evenals in DE KLEYN's geval — de fluisterstem beiderzijds op normalen afstand werd gehoord.

Zelf verheugd over het resultaat, vroeg ik de vrouwelijke wederhelft, of zij met deze verjüngingskuur van haar echtvriend tevreden was. Waarop prompt het laconieke antwoord volgde: „Dokter, hij hoort me tegenwoordig veel te veel”.

Utrecht (Oudenrijn), 5 Mei 1942

K. A. ROMBACH

BERICHTEN

★

BUITENLAND

BELGIË. — VERVANGING VAN KRIJGSGEVANGENEN. Daar eenige burgerlijke geneesheeren en reserve-officieren van gezondheid zich nog in krijgsgevangenschap bevinden, wordt de opmerking gemaakt, dat het de plicht is van het corps der zich in vrijheid bevindende beroepsofficieren voor plaatsvervangers te zorgen. „Nagenoeg alle krijgsgeneesheeren praktizeeren gerust, terwijl al het mogelijke wordt gedaan zelfs overbodige poliklinieken van het Roode Kruis te openen, om hen hun volle wedde uit te betalen” (*Beroepsblad van de Kamer der Geneesheeren*, 1942, blz. 52).

DUITSCHLAND. — DE HELPER VAN DEN OBDUCENT. De rijksminister wijdt in een uitvoerige beschikking aandacht aan de noodzakelijke technische hulp die de arts bij de lijkopening behoeft. Het schoonhouden van de sectietafel, het meten en wegen der organen, het openen van schedel en wervelkolom, de behandeling van het lijk na de sectie, dit alles